

vendar ni tako slabo plačana. Ali so mar nižji vradniki kaj bolje plačani? z višjimi vradniki in višjo duhovščino se pa učitelj nikakor primerjati ne more.

Ko je Bog človeka stvaril, ozira se na vsaki stan posebej in slehernemu določi opravila in dobrote njegovega stana. Kmetu dá rodovitno njivo, rokodelcu obilen zaslužek, trgovcu bogato kupčijo, učenemu modro glavo in čast, vojsčaku slavno ime, svečeniku spoštovanje ljudstva in oltar, od kterega bode živel. Ko vsi hvaležno odidejo, pride še učitelj k stvarniku, ter milo prosi: „Dobrotljivi stvarnik! vsem si delil obilne in bogate darove, na me si pa gotovo pozabil!“ „Oj, ljubi moj učiteljček, zaverne ga Gospod, nikakor ne misli tako! ti bodeš živel pri drugih stanovih, kajti brez tebe ne bodo nikdar mogli dobro shajati. Vstvaril sem ljudem povsod terde glave, da jih bodeš mečil, in napravil sem že tako na svetu, da je vsak delavec svojega plačila vreden. Tedaj, kamorkoli te bodo poklicali, skerbeli bodo že za te, da ne boš terpel pomanjkanja, ako bodeš le spolnoval svoje dolžnosti. Bolje ko bodo ljudje izobraženi, bolje bodo čislali tvoje težavno delo in bolj te spoštovali. Izročil sem te tudi svoji nevesti, keršanski cerkvi; ona naj tedaj skerbí za te in ti pomaga pri tvojem težavnem delu.“

In kar je tačas gospod Bog učitelju prerokoval, se še tudi dan danes spolnuje. Ako ne, pa reci, moj Tugoslave! Učenika, kterega imajo ljudje radi, gotovo ne pusté dolgo, da bi se mu slabo godilo; na vrat, na nos pa se tudi ne morejo vse reči poravnati, ako kje še ni vse po godu. Šole so pri nas na Slovenskem še premalo navadne; učitelj mora tedaj skrbeti, da se ljudje s šolo vedno bolj spoprijaznijo, potem bodo tudi bolj skerbeli za učitelja in ga spoštovali. Tako, moj dragi Tugoslave, nisem ti sicer plače zboljšal, le nekoliko orehov sem ti dal, da jih zgrizi, pa varuj, da si zob ne zlomiš, ker to bi mi bilo zelo žal, ker veš, da sem neprenehoma ves

tvoj

resnični
Svetoslav.

Malikoslovje.

Spisal Fr. Metelko.

(Dalje.)

Lada, Leda, Latona (Venera), boginja ljubezni, z glave ji prežé solnčni žarki; zvala se je tudi solnčna boginja. Od nje, pravijo, se imenuje Ladoga — jezero (na Rusovskem).

Od tod je mende tudi Ledeča vas, ki jo pišejo po nemško Laddendorf (pri Šentjerneji). Laddonj je bil nje ljubljeni vitez; Lado, bog boja.

Lajma, boginja, ki sploh gospoduje v nebesih in na zemlji.
Lalo, družinsko božestvo.

Led ali Ledo je bil vojskin bog, in zopernik boga miru po imenu Kolada.

Lel (Castor), Polel (Pollux), zvezdi tudi v malikovavskem pomenu; pravijo, de sta bila dvojčka matere Lade. Lel in Polel sta kakor leto in poletje; tode po njih mislih je Polel v versti Černoboga po zimi, Lel pa zraven Beloboga po letu vladal, ki sta se pa tudi v jeseni velikrat sperla. Tudi na luno so ji obračali, tako de polna luna jim je bila Lela, t. j. nalita (natéta) in zmanjšana Mena. (Od tod ime Mengiš, Menguš). Nju mlajši so se pa zvali Leliva. V pesmih serbskega naroda se še najde: Lele mene. Od tod je v Serbskem mena ali mijena, kar pri nas mlaj.

Libussa (Ljubica) modra, boguzvesta gospa in Přemysl, ki je vse dobro premislil, sta bila nekđaj Pemska vojvoda, ki ji pa pravljice med bogove štejejo.

Liethua (boginja ognja) je na Litavskem, kar sicer Lajma. Nje soprug Liethuanis je po njih mislih dežja dajal.

Létnica (kar je zdaj obletnica, létница pa zdaj pomeni letno številko) je bila velika slovesnost ob posebnem letnem času bogovom v čast obhajana.

Lihoplesa je bila neka povodnja žena, gorje mu, kdor se ji je bližal. Take hudirke so bile tudi Lutice ali Litice.

Ljel bog ljubezni.

Lojda ali Ljada je bila kar Lada.

Lvarazik močni bog (lva je Rodiv, od Im. lev in raz poméni moč). Tudi se bere Lva-Račic (t. j. leo regulus); račitelj pomeni kralja. Tudi mu pravijo silni ali krepki bog.

Maallused mende Malozet, tudi Ljudki imenovani, so majhne pošasti kakor Koltki, in prebivajo pod zemljo, po noči pa skozi luknje pridejo.

Maha, Matoha, kar Bobo ali Bobon pošasti, ki otroke strašijo.

Maja ali Majka, rednica, boginja vsega, kar se na zemlji maje in raste, sosebnó pa žitnega polja. Nje v čast še zdaj v nekterih vaséh na Kranjskem postavijo o kresu visoko na

verhu z mnogoterimi lepotinami okinčano smreko, ki jo še zdaj imenujejo Majo. Sicer so, kakor piše J. v. Hammer (Wien, Jahrb. III p. 158), postavljali Majovko splošni materi Bhavani (Venus Urania).

Maran (Moran) t. j. mórsk, vóden.

Marjana, kar je polétju nasproti (v Indiškem pomeni marana smert.)

Markopeti kar Koltki (markotny pomeni siten, čmeren, verdriesslich, v Poljskem).

Markopole, kar je bilo podzemeljskemu bogu posvečeno.

Marovit, večerno solnce; kakor Jutrovit jutrenje, Jarovit spomladnje, Porevit zimsko. Steblo mar kakor mor pomeni v slovenskem zginjajoče reči.

Mena, Menula, Menes so z luno v zvezi, v. Lel.

Merovit kar Marovit.

Milda, Milina kar Lada.

Milostke (Milostky, Gratiae.)

Od Lade se bere (H. str. 346.) — „Ipsa Dea curru aureo vehebatur, quam duo albi columbuli et duo cygni trahebant. Adstabant tres nudae virgines seu Gratiae (?) manibus innexis, eo positu, ut singulae singulis terga obverterent. Od teh tréh podob pravi Papanek („Hist. Slav.“ p. 172): Hae nuncupabantur Slavis Milostky“.

Mogilke so imenovali pesmi, ki so jih ob vélikem prazniku boginje Lade na grobéh (mogilah namesti gomilah), kamor so jedi nosili, peli.

Mokoš, Makoš, Mokošla ali Makošla, bog vode, povodnji in dežja.

Mora boginja, ki ponoči ljudi terpinči.

Moras (Morus, Moraus) skoraj kar Mora. Od tod Morussi lesni duhovi (Faunen und Satyren). Morena boginja zime v. Mora.

Motolica, Maha, Matoha, kar Bobo itd.

Mura kar Mora.

Muzgi, vitez in polbog.

(Dalje sledi.)

Šolska roba.

Vaje za spisje. Pridni učenc. Pridni učenc se rad in veselo učí in hodi rad v šolo. V šoli pazi na vsako učnikovo besedo; naloge na tanko